

Min kusin Rita

Inger Mellberg - en av föreningens flitigaste berättare - om Rita Husander Larsen

Marielouise Schützer, Inger Mellberg, Rita samt Tobias Schützer

Will och Rita på Bullandö 1990

Ja, jag kallar henne *min* kusin, men hon var mångas kusin och mångas vän.

Den 18 april 1997 var en sorglig dag för då dog Rita Husander Larsen, 57 år gammal. När hennes son Stephan ringde till mig och berättade att Rita var död, kunde jag inte förstå det. Inte Rita, inte hon som var så stark och levande, hon som höll sådan ordning på alla som hon brydde sig om.

Rita föddes den 18 oktober 1939 i Finspång. Föräldrar var Edit och Jonas Husander. Detta var i krigsåren och Jonas Husander blev skickad upp till Tornedalen där han ådrog sig en lunginflammation som inte ville ge sig. Han måste åka hem och väl hemma avled Jonas. Rita var då knappt 2 år och mamma Edit var gravid och födde en son, Jan-Åke som ju aldrig fick se sin pappa. Eftersom pappa Jonas dog så tragiskt ifrån sin lilla familj måste mamma Edit själv klara allt. Familjen flyttade till Stockholm där Edits systrar, Ellen och Ester Lalander bodde. Sedan blev det ett kort boende också i Uppsala där Edits yngsta syster Dagmar bodde. Det gällde ju att hjälpa varandra så gott det gick. Så småningom flyttade familjen till Smedslätten utanför Stockholm och där fick barnen Rita och Jan växa upp.

Rita var duktig i skolan och mycket populär. Vi tillbringade mycket tid tillsammans eftersom min mamma Dagmar och moster Edit stod varandra nära. Många jular och andra helger var familjen Husander hos oss och vi delade gärna med oss av vår pappa Ragnar till Rita och Jan. När Rita kom i tonåren var hon mycket söt och hade fullt med beundrare. Jag minns att jag var avundsjuk på Ritas hår som var mörkt och självlockigt medan mitt var ljust och spikrakt. Men det gick liksom inte att vara avundsam på Rita för hon var så chosfri, bussig och hjälpsam.

Så småningom utbildade hon sig till flygvärdinna och flyttade till Kalifornien där hon gifte sig med flygkapten Will Larsen, en både snygg och trevlig person. De fick 2 söner, Eric och Stephan. De bodde i ett stort hus och Rita skickade många brev där hon skrev hur allt såg ut

och vad de gjorde när de åkte på semestrar. När de tapetserade om sände hon en bit av tapeten för att vi skulle se hur det så ut och vi fick se tidningsurklipp när någon av sönerna hade utmärkt sig i skolan eller i någon sport. Ja, det blev många brev och kort som korsade Atlanten. Många besökte familjen Larsen i Kalifornien och blev alltid hjärtligt mottagna. Tyvärr hade jag själv aldrig tillfälle att åka dit och hälsa på.

Rita flög både i sitt arbete och på fritiden över hela världen. Det spelade ingen roll var hon befann sig när man fyllde år, det kom alltid ett kort. Hon hade en förmåga att minnas alla födelsedagar. Hon var mycket intresserad av, inte bara de närmaste släktingarna, utan även släktingar från andra grenar. Rita var också aktiv i den kända föreningen SWEA, för svenska kvinnor utomlands. Det kändes alltid som om man tog del av det liv som hon levde i Kalifornien eftersom hon höll oss underrättade om det mesta. En jul när Rita nyss hade flyttat till USA så var moster Edit och Jan hos oss. Pappa föreslog att vi skulle ringa till Rita och vi tyckte alla det var mycket spännande. Det var ganska dyrt att ringa så långt så när moster Edit hade talat med Rita så ropade vi andra God Jul, i luren och högt så att det skulle höras ända till Amerika. Vi talade sedan länge om att vi hade ringt ända till Amerika.

När sönerna blev större hälsade Rita och Will på här hemma i Sverige då och då. Det var så kul att träffa dem. När Rita var hemma i Sverige handlade hon mycket på IKEA, både till sig själv och till goda vänner. IKEA fanns ju inte i Kalifornien på den tiden. Vid ett tillfälle hade hon köpt ett hörnskåp som hon skulle ha med sig hem. Hon ville inte skicka det som fraktgodis utan hon tog helt sonika med sig skåpet till Arlanda och på något sätt övertalade hon personalen att få ta med sig skåpet som handbagage. Vad jag förstår är hon den enda som fått flyga med ett hörnskåp som handbagage. Så småningom köpte Rita och Will ett sommarhus på Bullandö i Stockholm skärgård där det hjärtligt tog emot alla som ville komma och hälsa på. En sommar var Rita hemma på Bullandö när det skedde en stor jordbävning i Kalifornien, hon blev förtvivlad för Will och sönerna var ju kvar där men lyckligtvis klarade sig deras område bra.

Januari 1993 reste Rita till Sverige och Will skulle komma efter. Hon fick budet på telefon att hennes älskade Will hade avlidit hemma i deras hus. Hon fick göra en förfärlig resa tillbaks till USA för att reda upp allting. Ritas mamma, moster Edit hade med tiden blivit sjuklig så Rita tillbringade alltmer tid i Sverige. Sönerna var nu vuxna och utflugna så Rita sålde huset i Kalifornien och flyttade till Sverige. Hon köpte en fantastisk våning på Valhallavägen i Stockholm som hon inredde helt underbart och började arbeta på en resebyrå i närheten. Nu kunde hon ta sig an sin mamma och oss andra bjöd hon hem flera gånger på härliga middagar tillsammans med gamla arbetskamrater och vänner, alla mycket trevliga människor. Rita var också en av få som ringde mycket och verkligen brydde sig om när jag miste min äldsta son.

Vi är många som har skrattat när Rita berättade om när hon skulle till en affärslunch på en finare restaurang. Hon var lite stressad och när hon kom till garderoben i restaurangen upptäckte hon att hon glömt sätta på sig kjolen. Hon övervägde snabbt om hon skulle gå in i matsalen i bara underkjolen och låtsas som ingenting men frågade garderobsflickan om hon inte hade en kjol att låna ut. Det hade hon inte. Rita slänger då på sig kappan igen, springer över gatan och in i närmsta varuhus, sliter åt sig en svart kjol, in i provrummet, betalar och rusar tillbaks till restaurangen obetydligt försenad. Hon påstod sen att hon hade en lapp ovanför spegeln hemma hos sig ”GLÖM INTE KJOLEN”. Ja, hon fann alltid på råd. Det blev alltid mycket skratt när Rita berättade om något hade varit med om.

Rita hade många järn i elden och en sådan energi men när hon började bli trött, gick hon efter

mycket tjat av arbetskamraterna, till doktorn och efter det blev inget sig likt. Efter den första magoperationen hälsade jag på henne på intensivvården. Hon låg där med slangar överallt och när jag kom log hon svagt och ursäktade sig att hon var så rufsig i håret. Så typiskt Rita, hon ville alltid vara så snygg och proper ut. Men hon hämtade sig skapligt, började jobba och var nästan sitt vanliga glada jag igen. Men snart tog sjukdomen åter överhanden och det blev många och långa behandlingar. När jag ringde till Rita för att höra hur allt var, så svarade hon alltid. Det är bara fint, lite ont här och där men hoppet har jag kvar. Sista gången jag talade med Rita var precis innan hon skulle åka in till sjukhuset för att tappa vatten ur benen. De är som stockar sa hon skrattande, jag är snart hemma igen och då måste du komma. Hon kom aldrig hem igen. Den 18 april 1997 dog hon i sömnen på Danderyds sjukhus. Begravningen skedde i Bromma kyrka och vi var många som ville ta ett sista farväl.

Nu är Rita borta från jorden men inte från mitt hjärta. Tyvärr är moster Edit gammal och sjuk, 88 år och minns inte så mycket längre. Ritas bror Jan, sönerna Eric och Stephan vi ses sällan nu när inte Rita håller ihop släkten Jag är säker på att många minns Rita med ett leende. Hon ligger nu begravd bredvid sin pappa Jonas vid Kalls kyrka i Jämtland

Hoppas att fler skriver om nära och kära som gått bort och som vi andra inte fick lära känna så väl.

Inger

Inger Mellberg tabell N 278
Rita Husander Larsen tabell N 271

Rita med sönerna Eric och Stephan samt mamma Edith 1987

Dagmar och Ragnar Holst 1986

Rita med mor och bror Jan Husander

Familjen Larsen i Japan 1981